

דברי חכמה

ישראל במלחמה

גיליון מס. 2817 * יב' אדר ב' תשפ"ד * 22 מרץ 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

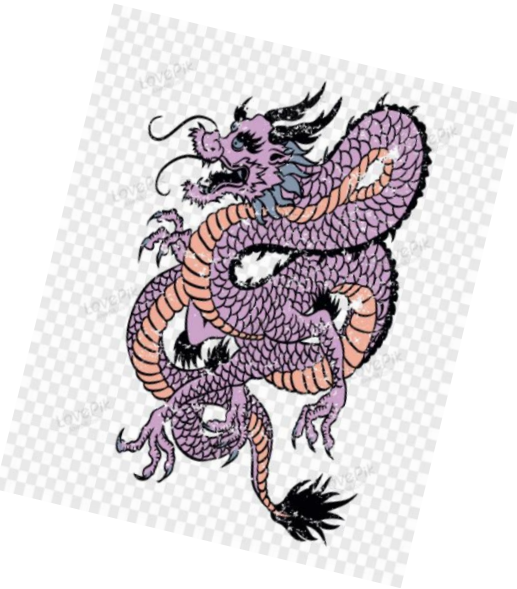
פורים תשפ"ד 2024

יום חמישי 21.3 בשעה 16:00 העדלאידע המפורסמת של כפר הנשיא – תהלוכת פורים
מייצגים גדולים על טרקטורים וקלנועיות בהכנתם של נעמי בן אמוץ, יבין ושוני התהלוכה תצא ממגרש החנייה.

יום שישי 22.3 מסיבת פורים לגדולים
בשעה 21:30 בלב הקיבוץ בנושא: "המזרח הרחוק"

יום ראשון 24.3 קריאת המגילה
בשעה 17:00 במועדון התכנסות מ 16:30 יהיו גם שולחנות יצירה לילדים קפה, תה, כיבוד קל ורעשנים. בואו שמחים ומחופשים.

יום שני 25.3 הפנינג לילדים בלב הקיבוץ
בשעה 16:30 בארגון חניכי המכינה

ובשעה 21:00 **ערב קזינו לגדולים**
בלב הקיבוץ בהפעלת חניכי המכינה יין ופינוקים

יום שלישי 26.3 מופע של אמן החושים אמיר פפו
באולם דדו בשעה 21:00
עלות 25 ₪, כניסה מגיל 18

להתראות בכל השמחות וצדת תרבות

כולם ציף | סיפורו של קיבוץ סמר

1. בתחילת השבוע הוקרן בערוץ 8 של הוט סרטו של אמיר הר-גיל "כולם ציף". אם לא יצא לכם מאוד מומלץ לצפות בו בשידורים החוזרים. זהו סרט דוקומנטרי שמספר את סיפורו של קיבוץ סמר. למי שלא זוכר, זה הקיבוץ ממנו חזרו אלינו רביב, אופק, צוף ולוהיה פרלסון.

2. זה סיפור על מקום שאין עוד כמוהו בכל העולם. קהילה שיתופית אמיתית, שבה כל אחד עושה באמת רק מה שהוא רוצה. הכלל היחיד הוא שאין כלל. החלטת הרוב אינה מחייבת ורצונותיו של הפרט חשובים יותר מצרכי הכלל. חשבון בנק משותף ל 200 איש, בוגרים וילדים. כל אחד מוציא מהקופה המשותפת כמה שהוא רוצה ומחליט לעצמו כמה יעבוד ובמה. הכל על פי המצפון האישי. נשמע לא הגיוני, אבל קיים. עובדה.

3. סמר, שבדיחה ישנה גורסת שהוא "סתם מקום רחוק", הוקם בידי יוצאי קיבוצים ששאפו למסגרת שיתופית אחרת מזו שבה גדלו והצטרפו אליהם אידיאליסטים אחרים. הם התיישבו בערבה, עבדו כל עוד לא התמוטטו ובנו בציפורניים את המקום. בדרך הם ניסחו את הכללים לחיים המשותפים, שהיו יוצאי דופן אפילו בשביל מסגרות הקומונה המוכרות של התנועה הקיבוצית. בסמר אין סידור עבודה ולא חובת עבודה, החברים עובדים רק כמה והיכן שירצו. אל חשבון הבנק המשותף, שבו כולם חברים, מכניסים החברים את משכורותיהם ומושכים כמה שירצו, ללא הגבלה, גם אם המטרה היא טיסה משפחתית להודו. העיקרון המסדר הוא שהפרט חשוב לפחות כמו הכלל, והחופש הוא מוחלט.

4. הסרט מסתיים קצת לפני שהמשבר הגדול הכלכלי פוגע בסמר, ומכריח גם את חבריו להאשים את השיטה ולהתחיל לשקול צעדים שיקטינו את האסון הכלכלי. וכן, מקיבוץ של סבבה ובואו נזרום, כבר מדברים היום בסמר על שיוך דירות.

5. מילה אישית. הסרט עשה אותי קצת עצוב. יותר ממאה שנים מנסה הקיבוץ להחליף ממצב של כישלון למופת ולא מצליח להתרומם. גם הקיבוץ השכן של סמר נאות סמדר, שגם הוא קיבוץ לא שיגרתי שנוהג בשונה מקיבוצים אחרים, גם הוא נמצא בסוג של משבר. על פניו נראה שאנשים חוששים ממסגרות חברתיות שמציעות להם חופש טוטאלי.

6. לקח לסמר קרוב לחמישים שנה להתחיל למאוס בחופש הטוטאלי ולהזדקק למסגרות אכפות על חברים ולתבוע מהם ש"יתחילו לפרנס" את עצמם.

אריך פרום קרא לזה מנוס מחופש. "מנוס מחופש" הוא ספר שפרסם הפסיכואנליטיקאי אריך פרום בשנת 1941. הוא תורגם לעשרות שפות והפך לרב-מכר. פרום טוען בספרו כי במאה ה-20 הגיעו בני האדם למצב אידיאלי כביכול, שבו הם משוחררים מאילוצים ומכבלים שהגבילו אותם בשנים עברו. העולם המערבי עבר ממשטרים מונרכיים וטוטליטריים למשטרים דמוקרטיים, שבהם מי שחייב בדין וחשבון הוא השליט כלפי האזרח, ולא להיפך. המוסדות הדתיים איבדו מכוחם, וכל אדם יכול לבחור אם להאמין ולציית לחוקיה של הכנסיה או לפעול על פי הצווים המוסריים שהוא מגדיר לעצמו. באופן כללי, האדם אחראי לגורלו במידה שמעולם לא היתה לו בעבר. ואף על פי כן, ואולי דווקא בשל כך, הוא מוצא את עצמו במצב של בדידות קיומית, ניכור מסביבתו ואכזבה ממעמדו ומהישגיו. החופש שהוצנח עליו מאיים עליו מאוד, ועל כן הוא מעדיף להימנע ממנו, לברוח ממנו ולהפקיד את חייו בידי כוחות גדולים וחזקים ממנו. מספיק לסתכל על מה שקורה היום בדמוקרטיות במערב, ועד כמה האנשים בהן מחפשים איש "חזק" שיחליט בשבילם ויעשה סדר.

7. איך אומר בסרט החבר הוותיק בני במרירות "אי אפשר להתנהל כך כשכולם צ'יף אבל אין אינדיאנים". כאמור סרט מעורר מחשבה, שהצופה הקיבוצי בו עושה מסע פנימי אל מקומות שהיה בהם בעבר ואולי גם בהווה.

כולם צ'יף ערוץ 8

בלילה ההוא נדדה שנת המלך | שתי שאלות רטוריות ושני מדרשים

1. ישנן שתי מגילות בתנ"ך שעוסקות בשאלת ה"אַחרות" כהווייה קיומית. בשתייהן אלוהים איננו פועל אלא בני אדם. באחת, אלוהים איננו מוזכר כלל, בשנייה הוא איננו פעיל. אחת מאוד "גלותית" האחרת מאוד "ישראלית".

2. שתיהן עוסקות באופן נמרץ בשאלת ה"אַחרות" ושתיהן קרירות על שם הגיבורות הראשיות. אך המוטיבציות המסתתרות בתוך כל אחת מהמגילות הן שונות ואולי אף הפוכות. האחת, מגילת אסתר, בוחנת האם ואיך יהודים כמיעוט יוכלו להתקבל במדינה שבה הם ה"אחרים". והשנייה, מגילת רות, שמתרחשת ברובה בבית לחם, שואלת האם וכיצד אנו מקבלים את האחר השוכן בתוכנו.

3. וראשית כל תמיהה רטורית, למה הוכנס אל תוך התנ"ך פרק מספר דברי הימים של מלכי מדי ופרס, כמו שכתוב: "...וּפְרָשֶׁת גְּדֵלֶת מְרִדְכִי, אֲשֶׁר גָּדְלוּ הַמֶּלֶךְ--הַלּוֹא-הֵם קְתוּבִים, עַל-סֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי מְדִי וּפְרָס. כִּי מְרִדְכִי הַיְּהוּדִי, מִשְׁנֶה לַמֶּלֶךְ אַחַשְׁרוּשׁ, וְגָדוֹל לַיְּהוּדִים, וְרָצוּי לְרַב אֶחָיו - דָּרֵשׁ טוֹב לְעַמּוֹ, וְדַבֵּר שְׁלוֹם לְכָל-זָרְעוֹ". (מגילת אסתר)

4. תמיהה רטורית שנייה באותו עניין. למה סיפור על איש ושמו מרדכי מזרע בית שאול שהשתמש בבת זוגו שהייתה לו כבת והסתייע בה דרך מיטת המלך אחשורוש, כדי להפוך בסופו של יום, להיות חלום של כל אימא יהודיה בשושן, משנה למלך פרס. ולהראות בכך לכולם שאפשר להסתדר יפה בגולת פרס בלי לשוב למשוש תבל קריה למלך רב. ובכן למה ואיך דווקא סיפור כזה עבר את ועדת הקבלה ונכנס אל ספר הספרים.

5. מצד אחד קשה לי להאמין שכל זה קרה רק בשביל שרבא ורב תנחום יוכלו להתפלפל במסכת מגילה על משמעותו של הפסוק "בלילה ההוא נדדה שנת המלך" ולכן המגילה נכנסה לתנ"ך (על אף שאני מודה שזו איננה מחשבה לגמרי מופרכת).

6. מצד שני המחלוקת ביניהם מאוד מעניינת. ועוד יותר מכך העמדה שכל אחד מהם מגיע ממנה אליה: "בלילה ההוא נדדה שנת המלך, אמר רבי תנחום, נדדה שנת מלכו של עולם. ורבנן אמרו, נדדו עליונים ותחתונים. אמר רבא, נדדה שנת המלך אחשורוש ממש..." (מגילה טו, ב). עכשיו צריך לעצור רגע ולשאול למה לרבא חשוב כל כך להדגיש את הידוע והברור לכל, שנדדה שנת המלך אחשורוש והוא מוסיף ומדגיש "ממש".

7. בהתחלת המחלוקת העמדה של רבי תנחום נראית מאוד מהפכנית כאשר הוא דורש שהמלך אחשורוש הוא מעין בובה המייצגת על הארץ את ריבונו של עולם. במחשבה שנייה העמדה שלו מאבדת את קליפתה המהפכנית ונעשה ברור שמציקה לו מאוד נוכחותו החסרה עד מאוד של אלוהים במגילה. בעיקר כאדם מאמין.

8. באשר לרבא, הוא איננו מסתיר שחשוב לו נורא להשאיר את אלוהים מחוץ למגילה. בעוד שרבי תנחום מנסה לדחוק אותו אליה בכוח. את המוטיבציה של ר' תנחום אפשר להבין, אבל למה לרב כה נחשב כרבא חשוב שאלוהים ישאר בחוץ? ובכן כדי להבין את המוטיבציה של רבא צריך לגשת למדרש אחר של רבא. מדרש שעוסק במעמד הר סיני.

9. "ויתיצבו בתחתית ההר, אמר רב אבדימי בר חמא בר חסא: מלמד שכפה הקדוש ברוך הוא עליהם את ההר כגיגית, ואמר להם: אם אתם מקבלים התורה - מוטב, ואם לאו - שם תהא קבורתכם... אמר רבא: אף על פי כן, הדור קבלו בימי אחשוורוש. דכתיב (אסתר ט) קיימו וקבלו היהודים, קיימו מה שקיבלו כבר". (מסכת שבת פח, א)

כאן המניעים של רבא מתחילים להתבהר. לפי רבא היהודים בשושן קיבלו את התורה בלי כפיה, שלא כמו במעמד הר סיני, אלא מתוך רצון אמיתי לבחור בה.

10. אם נשליך את מה שרבא אמר במסכת שבת, על מה שהוא אומר במסכת מגילה, יעלה שלדעת רבא, דווקא בגולת שושן, כן דווקא שם, היהודים קיבלו את התורה ברצון ולא מתוך כפיה, כמו שקובע רב אבדימי הטוען במדרש שבמעמד הר סיני כפה עליהם אלוהים את התורה הר כגיגית. ולכן בא רבא ופוסק נחרצות "המלך אחשוורוש ממש".

11. שם, בגולה, מכריז רבא קבל עם ועולם, דווקא שם, בחרו היהודים בתורה מרצונם החופשי ולא מתוך כפיית האל כמו במעמד הר סיני. ולכן "קיימו וקיבלו" היהודים, קיימו מה שקיבלו כבר. וכעת לאחר שהבהרנו כמה טוב לנו בגולה הבה ונישאר בה.

12. מסיכה ממכוניות שרופות מעוטף עזה.

• חוויה מאד מיוחדת

השבוע קיימנו אירוע פרידה מהמנכ"ל שלנו בשמונה השנים האחרונות, אלי בן עמי. על פי בקשתו של אלי, היה ה"מרצה" האורח, בחור בשם מעוז ינון. אני כותבת מרצה במרכאות, כי מעוז סיפר את הסיפור האישי שלו מאז ילדותו בקיבוץ ניר עם, המעבר לנתיב העשרה, עד השבעה באוקטובר, ומאז השבעה באוקטובר. בשבעה באוקטובר נרצחו הוריו של מעוז בביתם שנשרף כליל בהתקפה של הנוחבה.

מעוז הוא אדם יחיד ומיוחד. הוא יזם בלתי נלאה, בתחום התיירות העממית ובתחום השלום. הוא מהאנשים שכשהם מוצאים שמשו חסר, הם יוזמים את יצירתו, ואם אין לאורך שביל ישראל אכסניות למטיילים הוא יקים אכסניה דווקא בעיר ערבית, נצרת. אחר כך הוא הקים מיזמים נוספים העונים על הצורך של מטיילים ועל הצורך בשיתוף ודו קיום.

ומאז השבעה באוקטובר הוא אינו מרגיש את הצורך לנקום, אלא לראות איך כל חייו עד השבעה באוקטובר הכינו אותו ליום שאחרי. והיום הוא מקדיש את כל האנרגיה היזמית שלו, להביא לשלום, לא רק אצלנו במזרח התיכון אלא בעולם כולו.

כשאני כותבת את הדברים, זה נשמע כל כך נאיבי. האמת? בפעם הראשונה מאז השבת הארוכה הרגשתי מעט טעם של תקווה, מעט נחמה.

• העו"סים

יום שלישי השבוע היה יום העובדים והעובדות הסוציאליים. לאף אחד אין ספק בנחיצות של העובדים הסוציאליים (ובעיקר העובדות הסוציאליות המהוות 89% מכלל העובדים). לאף אחד אין ספק, אבל זה לא מתבטא בתנאי השכר שלהם. צר לי לכתוב (על פי גוגל) ש 70% מהעו"סים מקבלים השלמת הכנסה לשכר מינימום!!! ואכן, מספר העובדים אינו מכסה את הצרכים של המדינה.

ביום שלישי, שמעתי ברדיו שיחה עם העובדות הסוציאליות של קיבוץ ניר עוז אשר נפגע כל כך קשה בשבעה באוקטובר. הן היו גיבורות לא פחות מהחיילות והמפקדות שפעלו בתוך עזה.

ואני עדיין מאמינה בחשיבות המקצוע הזה לחברה, ואני גאה בכך שבתי, שרית, היא עובדת סוציאלית, וגם בתה, נכדתי, גפן, בחרה במקצוע, ובסוף שנת הלימודים הנוכחית היא תהיה עובדת סוציאלית מוסמכת.

• הראשון לציון

כן, הרב הראשי לישראל, זה שאמר שאם יגייסו את תלמידי הישיבות הם ירדו מהארץ (חחחח), היה מועמד לקבל את פרס ישראל, שגם עליו כבר כתבתי כהנה וכהנה. אינני יודעת מדוע הוא ראוי לפרס ישראל, אבל אולי, באמת הוא יצר יצירות הגות ופסיקה חשובות לתורת ישראל. מכל מקום הוא כבר הודיע שהוא מוותר על הפרס (רק לשנה זו או בכלל?). בכך הוא מצטרף לישעיהו לייבוביץ', ויסלח לי ישעיהו לייבוביץ' על ההשוואה. והשכר הגדול שלו, והעונש הענק שלנו הוא, שבכך הוא מכשיר את החלטתו של שר החינוך קישקוש, לבטל את הפרס השנה.

• פורים

הימים הקרובים הם הימים בהם נחגוג את חג הפורים.

השנה יש לא מעט רגשות מעורבים לגבי החגיגות, אבל אני, באופן אישי, שמחה שהעם בישראל יחגוג את החג. וכי מה אשמים הילדים שכבר שנה שלמה חולמים על התחפושת של השנה (אני מקווה שהיא לא נתקעה בדרך מסין בגלל אויבינו החדשים החותים, והערב נראה זאת בהרחבה ב"ארץ נהדרת").

אומרים שמשמתחיל אדר מרבים בשמחה. התצפיות שלי, המבוססות על קבוצות הווטסאפ של הקיבוץ אומרות לי, שפורים אצלנו כבר התחיל מזמן. בכל יום מופיעות הודעות בנוסח: מחפשת מכנסיים ירוקים עם נצנצים מזהב לילד בן 3. למי יש ז'קט עם כנפיים, כובע בוקרים ומדי משטרת ישראל? למי יש...? בקיצור, נאחל שתהיה לכל ילד ולכל ילדה תחפושת החלומות שלה ושלו, ולכולנו חג שמח.

גם בימים קשים, חשוב עד כמה שאפשר, לשמוח.

שבת שלום

מי יתן ותשוב היימונט קסאו הקטנה בשלום הביתה,

מי יתן וישובו כל החטופים והחטופות הביתה,

מי יתן וישובו כל המפונים הביתה,

מי יתן וישובו כל חיילי המילואים הביתה,

מי יתן וישרור שקט.

ולכל חברי המוסלמים אני מאחלת: רמדאן כרים.

ונאמר: אמן!

תמר וולפין

@@@@@@@@@@@@@@@@

בית כפר הנשיא משתתף בצערו של

שלומי מור, במות אביו

יוסי מור .

קהילת כפר הנשיא שולחת חיבוק ותנחומים

לשלומי, מירית וכל המשפחה המורחבת .

נעים להכיר

נעים להכיר – כיתת כוננות

והשבוע – אמיר שפירי, מרכז הכיתה

מי אנחנו?

אמיר – מטפל ברפואה סינית, אופירה - פיזיותרפיסטית, גבע בן 8.5 בכיתה ג', דרור בת 6 בגן רימון, הדר בן 3.5

איך הגענו לקיבוץ

שנינו גדלנו במרכז הארץ. אופירה למדה פיזיותרפיה בצפת, וכך הכרנו חברים מהקיבוץ ובעקבותיהם עברנו לכאן. אנחנו גרים כאן 10 שנים, עכשיו בתהליך של קבלה לחברות ומתעתדים לבנות בהרחבה.

חברות ברזל

בתחילת המלחמה עברנו לישון אצל חברים בקיבוץ שיש להם ממ"ד. אחרי האזעקה הראשונה כאן, שהיתה בסוף של השבוע הראשון למלחמה, אופירה התפנתה עם הילדים למרכז, ואני נשארתי. בצבא שירתתי ב"אגוז", לפני שנה השתחררתי מהמילואים. חלק מהחבר'ה שלי התנדבו וירדו לעזה בתחילת המלחמה, אני התלבטתי אם להצטרף אליהם והחלטתי שלא. ואז יומיים או שלושה לאחר שהתחיל האירוע, תמר מנהלת הקהילה שאלה אם אני יכול לקחת את הדבר הזה, להתחיל לבנות כיתת כוננות ולפקד עליה. התייעצתי עם אופירה, ולקחתי את זה. למרות שבדיעבד לא ידעתי למה אני נכנס, אני מניח שזה טוב, כי לא הייתי יכול לשבת בחיבוק ידיים, הייתי מטפס על הקירות כשהחבר'ה שלי בעזה ואני כאן. אז זה הרע במיעוטו. אופירה והילדים חזרו אחרי שבועיים, ומאז כולנו כאן. בדיוק לפני המלחמה הייתי אמור להעביר את הקליניקה שלי למיקום חדש, במרכז העסקים הקטנים בקיבוץ וזה נדחה עד לפני כחודש.

כיתת כוננות

כשהמלחמה התחילה, לא היתה כאן כיתת כוננות, לא היו אנשים, לא נשקים ולא שום ציוד. התחלנו לנסות לעשות משהו, לבנות, להבין מה עושים, מה אפשר ומה צריך, והיינו צריכים לעשות את זה מהר. השגנו נשקים מהמטרה. זו היתה עבודה 24/7. אחרי שלושה שבועות, התחילו לגייס אותנו למילואים. בהתחלה ארבעה, אח"כ עוד שניים, וככה בהדרגה הגענו ל-9 מגויסים, ועוד כמה לא מגויסים. זה דרש הרבה דחיפה וכאב ראש בלתי נגמר, מול הרשויות. לא היה קל להתנהל עם רוב המערכות.

היידע לבניית הכוח שלנו – איך מגינים על יישוב - בא מהשירות הצבאי שלי ושל חברים נוספים, חברים טובים כאן ישבו איתי הרבה ועזרו לי מאוד. כל הזמן יש עוד ועוד הבנות, ועדיין לא סיימנו – כל הזמן יש עוד בניה, עוד התעסקות, בנושא של נשקים, ומול המשטרה, ואימונים וציוד.

היום יש לנו תיק הגנת יישוב מסודר, עם תורות לחימה לתרחישים, יש לנו אימון כל שבוע, שכולל הקפצה, תרחיש, ואח"כ נפגשים לתחקיר, לומדים מה צריך לשפר ומשתדלים לשתות בירה תוך כדי. לפעמים עושים מטווח, לוחמה בשטח בנוי, דברים שפחות סביר שנצטרך, אבל מתכוננים. אנחנו גם מתכוננים לעבודה משותפת עם צוות חילוץ והצלה, שגם הם עושים אימונים מאז תחילת המלחמה.

לפני כמה שבועות שוחררנו ממילואים, חזרנו לעבודה, אבל אנחנו ממשיכים להתאמן ולשאת נשקים. זה מאוד קשה לסחוב נשק כל הזמן, אז מגיעה לכל אוחזי הנשק תודה ענקית מכולנו.

יש כאן חבר'ה מאוד רציניים, אני לא רוצה להעמיס עליהם, והם אומרים – אימון פעם בשבוע, ברור. אנשים שנותנים את הזמן שלהם, את האנרגיה שלהם. ואם קשה לי ואני מרגיש עמוס, כשאני חושב על החברים שלי שבעזה, אז יש לי פרופורציות.

עוד משהו קטן

בדיוק לפני חודש העברתי את הקליניקה שלי למיקום חדש, במרכז העסקים הקטנים החדש כאן. המלחמה והגיוס שלי לכיתת הכוננות עצרו את כל התוכניות שלי במקום החדש, ועכשיו אני מנסה לחזור לעניינים, לסדר אותה ולהפוך אותה למקום שאני רוצה שהיא תהיה.

נעים להכיר אמיר, תודה רבה על ההתנדבות והמסירות, ובהצלחה רבה בקליניקה החדשה.

חצי שנה בוך

לפני הרבה שנים, כיכר המדינה בתל אביב לא הייתה מקום יוקרתי, אלא כיכר עם הרבה אדמה, ואם היה מגיע קרקס לארץ, שם הוא היה בונה את אוהל הענק שלו.

הבדיחה שהסתובבה אז בארץ הייתה: "מדוע הכנסת דומה לכיכר המדינה?" והתשובה הייתה שהן שתיהן דומות – "חצי שנה קרקס וחצי שנה בוך". מאז כיכר המדינה שונתה לאין הכר, אבל הכנסת לצערי עדיין באותה המתכונת. ומה קשורה הבדיחה בכלל לעניינינו?

אז בקיבוצנו הקטן והחביב אני חווה את התוצאות של ימי הגשמים הרבים. עקב בניית התשתיות והחפירות שנעשות השכם והערב, צריך למלא את הבורות ואת השוחות ואת הבולענים כדי שלא ניפול חס וחלילה לתוכם. משום מה נבחר חומר מיוחד למילוי שאיני יודעת מה שמו. הוא לא אדמה, הוא לא חול, הוא לא כורכר. הוא מן חומר חרסיתי שכאשר נופלת עליו טיפת מים הוא נהפך לדייסה חלקה. בכל פעם שיורד גשם, אותה דייסה מתאחדת עם האדמה שמתחתיה ונוצר בוך חלקלק ודביק. לי כבר ידוע על 3 מבוגרים שהחליקו בדייסה הדביקה הזו. חלקם יצא בשן ועין וחלקם נזקק לניתוח או לקניית מכשירים שאבדו בתוך העיסה הנ"ל. פעם החזרתי אישה מבוגרת מבדיקות בחצור וליד ביתה הפגוש הקדמי של הרכב שלי נפל לבור שלא נראה על פני השטח ממבט ראשון. אצל הפחח שנחמן באדיבותו שלח אותי אליו מצאתי עוד רכב מהקיבוץ עם נזק לפגוש מבור נעלם אחר.

אז אמרתי לעצמי, "לא נורא, בקרוב יעבור החורף ונזכה לימי שמש נאים ויותר לא נסבול מהבוץ החלקלק. ובאמת זכינו לשבוע של שמש. ייבשה החמה את אותה העיסה ומה נוצר ממנה? גרגרים מאד דקים של חרסית. בכל פעם שיצאתי נקייה וחפופת ראש בדרך לאלונית, או ללב הקיבוץ או לחנייה, אם עבר לידי במקרה רכב שאצה לו דרכו, מיד התרומם באוויר אבק דקיק שנחת בשמחה על בגדי ושיערי. ונזכרתי שהקיץ אינו עדיף על החורף, ושכל רכב מזדמן או טרקטור, או קלנועית מהירה מעיפים אל על את אותו חומר מסתורי שאמור למנוע מאיתנו אי נוחות ונפילות. גם נזכרתי שכל יום בצהריים בקיץ, העובדים של הבית הסיעודי "בית יונתן" משקים בצינור את הכביש הראשי לפני הבית, כי כל רכב שעובר מעיף אבק מובחר ודקיק אל תוך חדרי השינה של הדיירים בזמן מנוחת הצהריים.

אז ייתכן שאנו קרקס כל השנה, ויש קצת פחות מחצי שנה בוך, אבל הרבה חודשי אבק יש המון.

בבקשה מכל הנהגים העוברים בכבישים הפנימיים, חוסו עלינו וסעו לאט. בבקשה ממנהלי הפרויקט, אולי יש חומר פחות עיסתי ופחות אבקתי למילוי הזמני?

ושאלה יהיו כל צרותנו בימים טרופים אלה....

צילה בן רשף

שירי מלחמת חרבות ברזל

לא נכתב על או אחרי מלחמת חרבות ברזל, אבל כל כך רלוונטי

אנחנו לא צריכים

מילים: אבי קורן

לחן: שמואל אימברמן

כבר יבשו עינינו מדמעות,
ופינו כבר נותר אילם בלי קול.
מה עוד נבקש, אמור מה עוד?
כמעט ביקשנו לנו את הכל.

את הגשם תן רק בעיתו,
ובאביב פזר לנו פרחים,
ותן שיחזור שוב לביתו,
יותר מזה אנחנו לא צריכים.

כבר כאבנו אלף צלקות,
עמוק בפנים הסתרנו אנחה.
כבר יבשו עינינו מלבכות -
אמור שכבר עמדנו במבחן.

את הגשם תן רק בעיתו,
ובאביב פזר לנו פרחים,
ותן לה להיות שנית איתו -
יותר מזה אנחנו לא צריכים.

כבר כיסינו תל ועוד אחד,
טמנו את ליבנו בין ברושים.
עוד מעט תפרוץ האנחה -
קבל זאת כתפילה מאוד אישית.

את הגשם תן רק בעיתו,
ובאביב פזר לנו פרחים,
ותן לנו לשוב ולראותו -
יותר מזה אנחנו לא צריכים.

22.3 רחל גינת

דני לופוב

23.3 חיים בסו

ליהיא פרינץ

24.3 אופיר שפרונג

25.3 לי קפלן

28.3 רמי קציר

מזל טוב לזוג המאושר
קים קפלן וניר חנוך
שנישאו בארה"ב

שפע ברכות להורים
טרי לפינג ובריאן קפלן
ולכל בני המשפחה.

אנו מאחלים לכם חיים מלאים באהבה, שמחה ובריאות

סיפור (ארוך אבל יפה) לפורים

בעיירה קטנה התגורר לו זוג צעיר. האברך למד בישיבה עד החתונה וגם לאחר מכן המשיך בלימודיו זמן מה. לאחר מכן החל לתת את דעתו על עניי פרנסה ושלח ידו במסחר, כשהנדוניה של אשתו משמשת לו בסיס להשקעותיו. הוא הצליח יפה בעסקיו ועלה מעלה מעלה, עד שנהיה לעשיר גדול. אולם, ככל שהתעשר יותר, סיחררה ההצלחה את ראשו והוא נכנס לענייני המסחר יותר ויותר כשראשו ורובו נתונים אך ורק בכך: כיצד אפשר להרוויח עוד יותר כסף.

העוני בעיירה היה גדול מאד ולביתו של הגביר היו באים קבצנים רבים כדי לבקש נדבה או דבר מה לאכול, כדי לשבור את רעבונם. אשתו הצעירה של הגביר הייתה טובת לב ושום עני או קבצן לא יצא מביתה ריקם. לעומתה, היה בעלה קמצן גדול וככל שהתעשר, הלכה תכונה שלילית זו והחריפה. בסופו של דבר הוא ציווה על אשתו לא להכניס עוד מקבץ נדבות הביתה.

מכל החגים והימים הטובים היה חג הפורים ה"קשה" ביותר לגביר שלנו. זהו חג שבו צריך לשלוח 'משלוח מנות' ולתת מתנות לאביונים, ודבר זה לא היה לרוחו כלל וכלל. לאמיתו של דבר איש לא שלח לו משלוח מנות. כי בעיירה איש לא אהב אותו ולא היה לו אף ידיד טוב אחד, כדי לשלוח לו משלוח מנות. הוא פתר את הבעיה בצורה מקורית: שלח לאשתו משלוח מנות על צלחת שהכילה אוזן המן ותאנה, ובכך חשב לצאת ידי חובה. אשר למצוות ה'מתנות לאביונים', הרי הוא נתן כבר מספר פרוטות לעניים בבית המדרש, כאשר בא לשמוע את קריאת המגילה.

כאשר ישב הגביר ליד השולחן, כדי לסעוד את סעודת פורים הדשנה שלו, נשמעו לפתע נקישות עזות על הדלת.

הגביר התפלא מאוד, כי זה מזמן לא נהג לבוא אליו איש. הוא שלח את אשתו לראות מי זה דופק בדלת ועד מהרה שמע קולות עליזים: "פורים שמח! פורים שמח! אנו מבקשים נדבה לכבוד פורים...!"

היו אלה קבצנים של פורים, עם מסכות על פניהם, שעברו מבית לבית ואספו כסף בשביל "מעות חיטים" – עזרה לנזקקים להוצאות הפסח. היה זה מנהג עתיק בעיירה וכל אחד היה נותן להם כפי יכולתו בעין יפה. הרי בין פורים לפסח יש בסך הכל ארבעה שבועות והמצוקה הכלכלית הייתה גדולה; תלמידי ישיבה ואברכים צעירים נהגו ללבוש מסכות ולאסוף כסף לעניים. איש לא היה מסרב ליטול חלק במצווה גדולה זו.

אולם, כאשר נכנסה אשתו של הגביר וביקשה ממנו נדבה לקבצני הפורים הללו, גער בה בעלה והורה לה לשלחם בידיים ריקות. בבושת פנים נאלצה האישה לחזור על עקבותיה ולסגור את הדלת, בהשאירה את הקבצנים בחוץ.

מיד למחרת בבוקר, כאשר חזר הגביר לעסקיו, נגרם לו הפסד גדול ומכאן ואילך החלו עסקיו להידרדר והפסד אחר הפסד רדף אותו, עד שירד לגמרי מנכסיו. לאט לאט הוא נאלץ למכור כל מה שהיה לו בבית, לרבות את תכשיטי אשתו. ביום בהיר אחד נאלץ להודות באזני אשתו, כי הוא נשאר בלי פרוטה לפורטה ולא נותר לו רק ללכת ולקבץ נדבות. הוא העמיד אותה בפני הברירה האכזרית: או שתיטול אף היא תרמיל של קבצנים ותצא לדרך, או שתותר על כתובתה ותיקח גט. האישה, שזה מזמן נקעה נפשה מקמצנותו של הבעל, החליטה להתגרש ממנו ולקחת גט.

במרוצת הזמן נישאה הגרושה הצעירה לאלמן צעיר, אדם עדין נפש ובעל בעמיו והם ניהלו חיים שקטים ומאושרים. הם חיו בעיירה סמוכה וזכו לשם טוב בעיני כל מכריהם.

בעלה החדש לא מנע מהאישה מלעסוק במצוות הכנסת אורחים ואף עודד אותה לתת צדקה לעניים. הוא בעצמו היה בעל צדקה גדול ופיזר מהונו בכל הזדמנות ביד נדיבה.

מסתבר, כי האישה הביאה מזל לבעלה החדש שעסקיו גדלו ושגשגו והם אף נתברכו בילדים נחמדים, ילד וילדה. היה זה בית יהודי חם, שבו התנהלו חיים יהודיים מתוך שמחה וטוב לבב.

והנה הגיע חג הפורים השמח והמשפחה ישיבה כדי לאכול את סעודת החג. לפתע נשמעה נקישה בדלת וכאשר האישה פתחה כדי לראות מי זה, עמד בדלת קבצן שכל מראהו העיד כי הוא רעב ללחם. היא הזמינה אותו להיכנס ובעלה אמר לאורח ליטול ידיים ולשבת ליד השולחן.

הקבצן החייה את נפשו במאכלים הערבים שהוגשו לו ביד רחבה. יחד עם בעלי הבית הוא אכל סעודה דשנה ובסיומה עמדו דמעות בעיניו. האם היו אלה דמעות של תודה או שמא דמעות שבאו כתוצאה מכך שנזכר במצבו הקשה – דבר זה לא יידע איש לעולם. אלה שהסבו איתו ליד השולחן, עשו מצידם הכל כדי לעודד את רוחו ולשמח את ליבו של הקבצן המסכן.

זמן רב לאחר שהקבצן הלך לו, שבע ומעודד מהיחס הטוב אליו, ישבו הבעל ואשתו ליד השולחן ומתוך השתתפות בצער הסיחו על אודות מצבו של הקבצן. "הידעת יקירתי" קטע הבעל את מחשבותיו כשהוא פונה אל אשתו – "העני שהיה בביתנו הזכיר לי מעשה שהיה לפני שנים רבות, כאשר אני הייתי במצבו. אני נזכר בפורים אחד כאשר הייתי רעב ללחם והלכתי לביתו של גביר מסויים, דווקא לא הרחק מכאן, בתקוה לקבל שם דבר מה לאכול. כאשר ניגשתי לדלת, פגשתי שם קבוצה של קבצני פורים, שבאו כדי לקבל נדבה.

הגביר אפילו לא הכניס אותם לביתו ושילח אותם מעל פניו מבלי לתת להם אף פרוטה. מיד הלך לי החשק אפילו לנסות ולדפוק בדלת והלכתי כלעומת שבאתי.

ועכשיו את רואה יקירתי, ברוך השם שעזר לנו ואנו יכולים לקיים מצוות הכנסת אורחים. מי יודע? אולי האורח שלנו היה פעם בעצמו בעל בעמיו ואולי אפילו עשיר, והרי ה' יתברך משפיל גאים ומגביה שפלים – "השם יתברך הוא הוא שמסובב את הגלגל, מעלה ומוריד..."

"קלעת למטרה, בעלי היקר" – אמרה האישה כשהיא מנגבת את עיניה – "אכן, האורח שלנו היה פעם גביר גדול..."

"ומאין את יודעת זאת?" – שאל הבעל המופתע כולו.

"ולא זו בלבד, אלא שהוא היה אותו הגביר שאצלו מצאת את קבצני הפורים מסולקים בבושת פנים" – אמרה האישה.

עתה התפלא הבעל עוד יותר ושאל בתמיהה גדולה: "אבל מאין את יודעת כל זאת?"

"אני יודעת משום שנכחתי במקום. האורח שלנו לא היה אלא בעלי הראשון" – השיבה האישה חרישית.

